

H. C. Andersen - Eventyr 070: Ved det yderste Hav. (1855) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 070: Ved det yderste hav (1855) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Et Par store Fartøier vare sendte høit op mod Nordpolen for der at finde Landenes Grændser mod Havet og prøve hvor vidt Menneskene kunde der trænge igjennem. Allerede Aar og Dage havde de mellem Taage og Iis styret heroppe og prøvet stort Besvær; nu var Vinteren begyndt, Solen nede; mange, mange Uger vilde blive her een lang Nat; Alt rundtom var eet eneste Stykke Iis; fast til det var hvert Skib fortøiet; Sneen laae høit, og af Sneen selv var bikubeformede Huse reiste, nogle store, som vore Kjæmpehøje, andre ikke større, end at de kunde rumme to eller fire Mænd; men mørkt var det ikke, Nordlysene skinnede røde og blaa, det var et evigt, storartet Fyrværkeri og Sneen lyste, Natten her var een lang blussende Dæmring; paa den klareste Tid kom Skarer af de Indfødte, underlige at see i deres haarede Skindklæder, og paa deres Slæder, som vare tømrede af Iisstykker; de bragte Skind i store Bunker og Sneehusene fik derfra varme Gulvtæpper; Skind blev Tæppe og Dyne, som Matroserne redte sig til Seng under Sneekuplen, mens det udenfor gnistrende frøs, som vi ike kjende det ved vor strengeste Vintertid. Hos os var det endnu Efteraarsdage, det tænkte de paa deroppe; de huskede paa Solstraalerne i Hjemmet og paa det rødgule Løv, som hang paa Træerne. Uhret viste at det var Aften og Sovetid, og i et af	Et par store fartøjer var sendt højt op mod Nordpolen for der at finde landenes grænser mod havet og prøve hvor vidt menneskene kunne trænge igennem der. Allerede år og dage havde de mellem tåge og is styret rundt heroppe og prøvet forskelligt, med stort besvær. Nu var vinteren begyndt, solen nede; mange, mange uger ville her blive som én lang nat; alt omkring dem var ét eneste, stort stykke is; hvert skib var fortøjet fast til det; sneen lå højt, og af sneen selv var bikubeformede huse rejst, nogle store, som vore kæmpehøje, andre ikke større end at de kunne rumme to eller fire mænd; men mørkt var det ikke endnu, nordlysene skinnede røde og blå, det var et evigt, storartet fyrværkeri og sneen lyste, natten her var én lang blussende dæmring. På den klareste tid kom grupper af de indfødte forbi, underlige at se i deres hårede skindklæder, og på deres tømrede slæder; de bragte skind i store bunker og snehusene fik derfra varme gulvtæpper; skind blev tæppe og dyne, som matroserne redte sig til seng under snekuplen, mens det udenfor gnistrende frøs, som vi ikke kender det, selv ved vor strengeste vintertid. Hos os var det endnu efterårsdage, det tænkte de på deroppe; de huskede på solstrålerne i hjemmet og på det rødgule løv, som hang på træerne. Uret viste at det var aften og sovetid, og i et af snehusene strakte sig allerede to for at hvile; den

Sneehusene strakte sig allerede To for at hvile; den Yngste havde med sin bedste, rigeste Skat hjemmefra, den, Bedstemo'er før Afreisen gav ham med, det var Biblen. Hver Nat laae den under hans Hovedgjerde, han vidste fra Barndomsaarene af, hvad der stod i den; hver Dag læste han et Stykke, og paa hans Leie kom ham tidt saa trøstende i Tanker de hellige Ord: "Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, Vilde jeg boe ved det yderste Hav, Du skulde dog føre mig og din høire Haand holde mig fast!" - og under Sandhedens Ord og Tro lukkede han Øinene, Søvnens kom og Drømmen kom, Aandens Aabenbarelse i Gud; Sjælen var den levende under Legemets Hvile; han forman det, det var som Melodier af gamle kjære, kjendte Sange; det aandede saa mildt, saa sommervarmt, og fra sit Leie saae han det skinne over sig, som om Snekuplen blev gennemstraalet udefra; han løftede sit Hoved, det straalende Hvide var ikke Vægge eller Loft, det var de store Vinger fra en Engels Skuldre, og han saae op i hans milde, lysende Ansigt. Ud fra Bibelens Blade, som fra en Lillies Bæger, løftede Engelen sig, bredte sine Arme vidt ud og Sneehyttens Vægge sank rundt om, som et luftigt let Taageslør; Hjemmets grønne Marker og Høie med de rødbrune Skove laae rundtom i stille Solskin en deilig Efteraarsdag; Storkens Rede stod tom, men endnu hang Æblerne paa det vilde Æbletræ, skjøndt Bladene vare faldne; de røde Hyben skinnede og Stæren fløitede i det lille grønne Buur over Bondehusets Vindue, hvor Hjemmets Hjem var; Stæren fløitede, som det var lært den og Bedstemo'er hang Fuglegræs om Buret, som Sønnesønnen altid havde gjort; og Smedens Datter, saa ung og saa smuk, stod ved Brønden og drog Vand op, nikkede til Bedstemo'er, og Bedstemo'er vinkede, viste et Brev langveis fra; denne Morgen var det kommet fra de kolde Lande, høit oppe fra Nordpolen selv, hvor Sønnesønnen var - i Guds Haand. - Og de loe og de græd, og han, under Iis og Snee, der i Aandens Verden, under Engelenes Vinger saae og hørte det Alt, loe med dem og græd med dem. Og der blev læst høit af Brevet selv de Bibelens Ord: - "Ved det yderste Hav, hans høire Haand vil holde mig fast!" - Som deilig Psalmesang

yngste havde med sin bedste, rigeste skat hjemmefra, den, bedstemor før afreisen gav ham med, det var Biblen. Hver nat lå den under hans hovedgærde, **og** han vidste fra barndomsårene af, hvad der stod i den. Hver dag læste han et stykke, og på hans leje blev disse hellige ord tit hans trøstende tanker: "*Ville jeg tage morgenrødens vinger, ville jeg bo ved det yderste hav, du skulle dog føre mig og din højre hånd holde mig fast!*" – og under sandhedens ord og tro lukkede han øjnene, sønnen kom og drømmen kom, åndens åbenbarelse i Gud. Sjælen var den levende under legemets hvile; han fornemmede dette, det var som melodier af gamle kære, kendte sange; det åndede så mildt, så sommervarmt, og fra sit leje så han det skinne over sig, som om snekuplen blev gennemstrålet udefra. Han løftede sit hoved, det strålende hvide var ikke vægge eller loft, det var de store vinger fra en engels skuldre, og han så op i hans milde, lysende ansigt. Ud fra biblens blade, som fra en liljes bæger, løftede englen sig, bredte sine arme vidt ud og snehyttens vægge **sænkede sig** rundt om, som et luftigt let tågeslør. Hjemmets grønne marker og høje med de rødbrune skove lå rundt om i stille solskin en dejlig efterårsdag; storkens rede stod tom, men endnu hang æblerne på det vilde æbletræ, skønt bladene var faldet; de røde hyben skinnede og stæren fløjtede i det lille grønne bur over bondehusets vindue, hvor hjemmets hjem var; stæren fløjtede, som det var lært den og bedstemor hang fuglegræs om buret, som sønnesønnen altid havde **lavet**; og smedens datter, så ung og så smuk, stod ved brønden og **trak** vand op, nikkede til bedstemor, og bedstemor vinkede, viste et brev langvejs fra: denne morgen var det kommet fra de kolde lande, højt oppe fra Nordpolen selv, hvor sønnesønnen var – i Guds hånd. Og de lo og de græd, og han – under is og sne, der **oppe** i åndens verden, under englens vinger – så og hørte det **hele**, lo med dem og græd med dem. Og der blev læst højt af brevet, selv de Bibelens ord: – "*Ved det yderste hav, hans højre hånd vil holde mig fast!*" – Som dejlig salmesang klang det rundt om, og englen lod sine vinger, som et slør lægge sig om den sovende – drømmen var endt. **Det** var mørkt i snehuset, men Biblen lå under hans

klang det rundt om, og Engelen lod sine Vinger, som et Slør lægge sig om den Sovende, - Drømmen var endt - det var mørkt i Sneehuset, men Bibelen laae under hans Hoved, Troen og Haabet laae i hans Hjerte. Gud var med og Hjemmet var med - "ved det yderste Hav!"	hoved, troen og håbet lå i hans hjerte. Gud var med og hjemmet var med – <i>“ved det yderste hav!”</i>
Originalteksten, bragt her til dokumentation mhp. 2019-versionens ændringer, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©